

روزهای رمضان در محله عشایری «کوشکنک گزخت»

افطار سر سفره مهربانی

عکس و متن از دروگر

برایشان فرقی ندارد که در ماه مبارک رمضان قرار داشته باشند یا ماهی دیگر، در هر شرایطی ذاتشان با کار و تلاش خستگی ناپذیر عجین شده است. از خروس خوان صبح تا غروب خورشید و حتی پس از آن دست از کار نمی کشند. فرقی ندارد که در بیلاق باشند یا قشلاق، باز هم چه مرد و چه زن عشایر، خستگی ناپذیر برای زندگی از جان مایه می گذارند.

بعد از ظهر یکی از روزهای پایانی ماه مبارک رمضان برای رسیدن به محله عشایری «کوشکنک گزخت» زیر کوه، راه ۴۰ کیلومتر جاده آسفالت و حدود ۳۵ کیلومتر جاده خاکی را پشت سر گذاشتیم و آن چه در همان دقایق اولیه مقابل چشم ما قرار گرفت چیزی جز تصویری از کار و تلاش نبود. با دهان روزه و در هوای گرم و سوزان روزهای آخر خرداد باز هم تکاپویی تماشایی داشتند و کار هم مانع از روزه داری آنان نشده بود. عشایر همیشه نماد ساده زیستی، غیرتمندی و تولید هستند، به جرئت می توان گفت تنها قشری که در نیازهای اولیه زندگی خود کمترین وابستگی به دیگران دارند، عشایر هستند، آن هانان از بازوی خود می خورند و دست چپ پیش خدای بزرگ دراز نمی کنند، این قشر برای خانه مجلل و رفاه دعای نمی کنند بلکه سر جمع همه دعاهایشان به سلامتی و عاقبت بخیری و نزول باران ختم می شود و ماه مبارک رمضان یکی از آن فرصت های طلایی است، این جا کار و تلاش شبانه روزی همچون سایر ماه های دیگر جریان دارد و گرما و گر سنگی خللی در این روال ایجاد نکرده است. سحر، اهالی محله عشایری کوشکنک با صدای چاوشی یکی از ریش سفیدان بیدار می شوند و شامگاه با صدای اذان یک جوان اقامه نماز می کنند و سپس سر سفره مهربانی می نشینند. سفره افطار عشایر به یکرنگی خودشان است، این جاکبری از غذاهای رنگارنگ نیست اما انسان هایی هستند که با قلب های مهربان و با صفای دلشان بعد از یک روز خالصانه کار کردن، روزه را در کنار هم افطار می کنند، مر اسم افطار هر شب در کنار یکی از سیاه چادرها برگزار می شود و زنان همسایه وقتی به مهمانی افطار می روند هر کسی چیزی از نان تازه گرفته تا ماست و شیر با خود می برد تا یادآوری کند که این جاهیچ کس مهمان نیست.

این جاصمیمیت و همدلی بیش از پیش عشایر، نسبت هارایبمعنی کرده و همه یکدیگر را در قالب یک خانواده پذیرفته اند. عشایر گزخت حدود ۱۴ هزار راس دام دارند که در ۱۴ محله (کوشکنک، زمزار، کلاخان، سیستون، مرغاران، سرتگل، غالمارو، اولنگ میان، چهار برادران، کرگسب و...) مشغول دامداری و روزگار گذرانی هستند.

